

Ἄν, φιλότατη μου, δὲν ἔχῃς τί νὰ μοὶ ἀνακαιώσῃς
Τί τὴν χεῖρα μου τοσοῦτον τρυφερῶς ἢ χεῖρ σου θλίβει;

Ἄν δὲν θέλῃς νὰ μὲ βλέπῃς, ἀν ποθῆς ν' ἀναχωρήσω,
Διατί ἐγγύς μου, φίλη, τόσον συνεχῶς περᾶς ;
Ὅταν τ' ὄμμα μου σὲ ἴδῃ, ἐκ τῆς ἡδονῆς μου φρίσσω,
Μ' εἶνε τοῦτο μόνος πόθος, μόνον αἴτιον χαρᾶς·
Ἄν δὲν θέλῃς νὰ μὲ βλέπῃς, ἀν ποθῆς ν' ἀναχωρήσω,
Διατί ἐγγύς μου, φίλη, τόσον συνεχῶς περᾶς ;

Εὐχή.

(*Ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν ποιήσεων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ*).

Ἄν ἤμην τὸ φύλλον, ὃ φέρει κυλίῳν
Ὁ ἄνεμος μὲ τὸν ταχὺν αὐτοῦ ῥοῦν,
Ὁ παίζον μετὰ τῶν ναμάτων τῶν λείων
Ῥεμβάζοντε; οἱ ὀφθαλμοὶ θεωροῦν,

Θὰ ἔπιπτον τότε δροσῶδες καὶ θάλλον
Ἀπὸ τοῦ κλωνίου μου τοῦ ἀσθενοῦς;
Εἰς τοῦ διαυγοῦς ῥυακίου τὸν σάλον,
Κ' εἰς τοὺς ζεφυρίτας τοῦ; ἐωθινοῦς.

Θὰ ἔφευγεν τότε, . . πολὺ ταχυτέραν
Θὰ εἶχον φυγὴν τῆς φυγῆς ποταμῶν
Καὶ τῶν ἀπεράντων δασῶν ἐπι πέραν
Θὰ ἔφευγον, καὶ τῶν ἀβάτων δρυμῶν!

Μακρὰν τοῦ σπηλαίου προσέτι τῶν λύκων,
Μακρὰν καὶ τοῦ δάσου; αὐτοῦ τῶν φασσῶν,
Ν' ἀκρὰν τῆς πηγῆς, καὶ μακρὰν τῶν φοινίκων
Θὰ ἔφευγον, ὡς ὁ βορρᾶς ὁ φυτῶν. (1)

(1) Ταῦτα καὶ τὰ κητωτέρω εἰσὶ λεπτομέρεια τοπικαί,

Τῶν ἐράχων μακρὰν ἔτι, οἵτινες χύνουν
Τὰς λαίλαπας καὶ τοὺς χειμάρρους πυκνοὺς,
Τῆς λίμνης μακρὰν, ὅπου βλέπεις νὰ κλίνουν
Γυμνὰς κεφαλὰς τόσους θάμνους ῥικνοὺς.

Καὶ τῶν καταζήρων γαιῶν ἔτι πέραν
Θὰ ἔφευγον τότε τοῦ μαυριτάνου,
Ὁδ' εἶνε τὸ μέτωπον ὧς εἰς ἡμέραν
Θυέλλης ἢ θάλασσα καὶ κεραυνοῦ.

Τῆς Ἄρτης τ' ὠραῖον ἰχθυοτροφεῖον
Ὡς θέλος ταχέως περῶν, αὐθωρεῖ,
Θ' ἀνέβαινον τ' ὄρος, τὸ μόνον κωλύον
Τὴν Μύκον, τὴν Κόρινθον νὰ θεωρῇ.

Κ' ἐπὶ τὴν τετράγωνον Μύκον τὸν ὅλον
Θὰ ἔπαιον δρόμον μου τέλος αὐτόν,
Τῶν ἐκ κατσιτέρου τῆς πόλεως θόλων
Πρῶτ' ἔτι τὰς κορυφὰς χαιρετῶν!

Εὐθὺς θὰ ἱπτάμην πρὸς τοῦ ἱερέως
Τὴν κόρην μὲ τοὺς μελανοὺς ὄρθαλμοὺς,
Τ' ἀθῶα τῆς ψάλλουσαν ἄσματα ἔως
Τὸ βράδυ μ' ἀθῶους καρδίας παλμοὺς.

Ἐκεῖ, τοῦ ἀνέμου τὸ ἄθυρμα μένον
Θὰ εἶχον τῶν ὄσων κῆχόμην ποθῶν
Τὴν πλήρωσιν, μένον ἀναμειγμένον
Μετὰ τῶν βοστρύχων αὐτῆς τῶν ξανθῶν.

καθιστώσαι σκοτεινόν πως τὸ μέρος, τοῦτο τοῦ ποιήματος καὶ
εἰς αὐτὸ τὸ πρωτότυπον.

Σ. Μ.

Καθὼς ψιττακὸς ἐλαφρὸς καὶ ταχύπους
Εἰς ἔρημον σῖτον πηδῶν χαρωπός,
ἢ ὅπως εἰς τοῦ παραδείσου τοῦ κήπου·
Εἰς δένδρον χρυσοῦν πράσινός τις καρπός.

Κ' ἐκεῖ, ἐπὶ τὴν μαλακὴν αὐτῆς κόμην,
Καὶ μία ἂν μ' ἔβλεπε μόνη στιγμή,
Ἰπὲρ τὸν ἀδάμαντα θὰ εὕρισκόμην,
Τὸ μέτωπον ὅστις Σουλτάνων κοσμεῖ.

Ὁ Φύσκολος πρὸς τὴν πατρίδα του Ζάκυνθο.
(*Tōn Sonetti αὐτοῦ τὸ III*)

Δὲν θὰ πατήσω Ζάκυνθο; λοιπὸν τὰς ἰσράς σου
Πλέον ἀκτὰς, ὅπου τὸ φῶς νήπιον εἶδα πρῶτον,
Σοῦ, . . ἥτις εἰς τὴν θάλασσαν βλέπεις τὰς καλλονάς σου,
Ὅθεν ἀνέδου προσχρῆς ἡ μήτηρ τῶν ἐρώτων,

Κ' ἐγονιμοποιήθησαν αἱ πέριξ πᾶσαι νῆσι
Μὲ ἐν ἐκείνης θελκτικὸν μεδίαιμα καὶ μόνον; . .
Σοῦ, ἧς δὲν ἀπηξίωσεν ἐπίσης νὰ ὑμνήσῃ
Τοὺς χρυσταλλίνοὺς ῥύακας, τῶν θεῶν σου ἀνθῶνων

Τὴν χάριν καὶ τὰ θελγητρά ὁ ποιητῆς, τὰς τόσας
Τοῦ Ὀδυσσεῶς ἄλλοτε πλανήσεις ἐξυμνήσας,
Ὅστις, ἅμα τὴν φίλην του πατρίδα κατορθώσας
Νὰ φθίσῃ, ἔπεσε χαμαί, τὸ χῶμά της φιλήσας;

ὦ! τοῦ υἱοῦ σου ἄσμα ἐν μόνον θὰ σ' ἀπομείνῃ
Φίλη πατρίς, ἀνάμνησις τοῦ ἔρωτός του μία, . . .
Ἡ μοῖρα δὲν μᾶς ἔγραψε νὰ μᾶς ἐνώσουν θρήνοι
Καὶ δάκρυα, . . . μᾶς ἔγραψεν ἀδάκρυτα μνημεῖα!

